

Forfatter: Aakjær, Jeppe

Titel: Udrag fra DA LAMPEN TÆNDTES

Citation: Aakjær, Jeppe: "Bondens Søn ; Vadmelsfolk ; Vredens Børn. - 1919", i Aakjær, Jeppe: *Bondens Søn ; Vadmelsfolk ; Vredens Børn. - 1919*, Gyldendal, 1918-19, s. 155.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-aakjaer06val-shoot-idm140079187526560/facsimile.pdf> (tilgået 03. maj 2024)

Anvendt udgave: Bondens Søn ; Vadmelsfolk ; Vredens Børn. - 1919

„Aa, du ser mig sgu ogsaa ud til, som var du saadan smurt over med noget,“ sa Søren driftende.

„Faar jeg snart en Bid til Føden?“

„Ja, lige meget; kjent er det nu, saa det kan forslaa noget,“ fortsatte Trine sin egen Tankegang.

„Men hvordan faar en det nu sat sammel?“

„Det maa du komme og vise os, Mett.“

Mette var netop i Dagens Løb af sit Herskab bleven sendt op til Jens Krænsens for af forfarne Folk at blive sat ind i Lampetænding; for en kunde jo ikke være forsigtig nok med de Dele.

Omsider fik man Stykkerne samlet, Glasset ombyggelig pudset og hele Indretningen anbragt i Loftkrogen, som Søren havde boret for med en Proptrækker i Mangel af et Freibor.

Nu nærmed sig det alvorfulde Tidspunkt, da Vægen skulde stikkes an.

Det var Mette, der paa Grund af sin formodede større Indsigt i Faget var blevet udset som Offer.

Med en let Skjælven i Knæerne traadte Synderen hen til Bordet og udstrakte sin Haand efter Tændstikæsken.

Gamle Anders havde for længe siden taget Vejen ud af Stuen med sine Værdipapirer i Brysttommen.

Han skulde dog ikke have noget af at sprænges i Luften den Tidtags, sagde han.

Trine trak sig bly om bag Kakkelovnen.

Børnene stod paa alle fire med tilbagestrængt Aandedræt og Øjnene paa Stilke — helt ude paa den yderste Kant af Bordpladen, parate til at lade sig dumpe ned under Bænken ved den mindste mistænkelige Vending i Forholdene, ogsaa Søren havde i sidste Øjeblik humret sig til en Side.

„Tho her er jo da . . . ikke noget . . . at være . . . ræd for,“ sagde Mette med en ilde dulgt Tænderklapren.

„Vær nu endelig forsigtig!“ kom det fra Trine bag Kakkelovnen.

Hun var bleg, men fattet.

Mette rev en Tændstik.

To Røllinger dumpet af Forfærdelse ned paa Bænken, og den øvrige Flok sad med de raadvildeste Stilkeøjne af Verden.